

Nedtecknat den 25 januari 1976 av Gunhild Margareta född Rosén

Berättelsen överlämnades till Börje Sandén 1994-08-25 av Lennart Johansson, Asken 2032, 760 15 Gräddö. Kopierade en 55 sidor lång handskriven levnadsberättelse som hans mor gjort 1976, Fick låna 8 bilder för kopiering, kopierade också en bouppteckning från Hällkana och en inventarieförteckning gällande Kocktorp. Handskriften är tolkad och redigerad av Ulla Zetterberg

Jag föddes i Kanan,(Hällkana) Bro församling den 10 januari 1904.

Mina föräldrar var Carl-Johan Roos-Rosén född den 25 augusti 1869 i Håtuna, som numera tillhör Bro församling. (eg. *Upplands-Bro kommun*)

Min mor Anna Maria, född Karlsson föddes den 9 juni 1879 i Bro församling.

Far var dragon i 17 år. Mor och far bodde som nygifta i Bostället dragontorp i Bro, där min syster Teresia föddes år 1898. Sedan flyttade de till Kanan, där jag och mina bröder Kalle och Johan föddes. Kanan (*Hällkana*) ligger vid den vackra Lejondalssjön. Där har vi fiskat , badat och åkt skridskor i vår ungdom. Inga märkvärdiga nöjen men det var roligt. Jag kommer ihåg att jag som 4 åring fick ett metspö av hassel med en kinatråd och flöte, som bestod av en vanlig kork, samt en krok den var gjord av en knappnål. Det var den lyx man fick på den tiden. Fisken nappade bra ändå. Min allra första riktiga krok den satt i en abborre, men tyvärr tappade jag kroken och abborren då de fastnade i vassruggen. Och vad jag grät, men så fick jag en ny krok av en fiskare.

Jag kommer ihåg min första lekstuga i syrenhäcken. Gran- och tallkottar med pinnar som ben fick föreställa djur. Trasigt porslin fick duga som tallrikar. Jag fick mässlingen på våren då jag var 5 år. Jag längtade så att få vara i lekstugan, så jag passade på att smita ut till den när mor och far var i ladugården, fast jag inte fick vara ute. Följden blev att jag fick dubbelsidig lunginflammation. De trodde att jag skulle dö. Jag visste inte själv hur sjuk jag var. Det fick jag veta då jag blivit frisk.

Det var inte bara lek, vi fick också hjälpa till med att hämta in ved 3-4 ved klabbar och bära vatten i en 3 liters flaska, det var vad vi orkade med. Sommartid fick vi gallra rovor, rensa i potatislandet, samt följa med mor till skogen och plocka bär, som hon skickade tillsammans med kycklingar, blommor och smör till försäljning på torget. Vi fick ibland en 5-öring om vi gick ärenden åt någon granne.

På hösten 1910 börjar skolgången. Vi hade lång väg att gå cirka 3 km. Det var värst på vintern då det mycket snö och kallt. Kängorna var fulla av snö och matsäcken, som bestod av mjölk och smörgåsar frös. Värst var det innan isen hade frusit till så att den bar. Det var inte plogat utan vi fick spåra själva fram till Lejondalsvägen vid slottet, där var det plogat. I första och andra klass hade jag en fröken, som var väldigt snäll. Jag var vänsterhänt och det tvingades jag att arbeta bort. Det var svårt och jag är fortfarande vänster hänt till stor del.

Jag har tänkt på hur mor kunde orka med så mycket arbete både inne och ute. Hemmet var alltid snyggt och rent. Vi hade inga märkvärdiga möbler. I kammaren fanns en imperialsäng med ett vitt överkast med spetsmönster, som hon hade virkat själv som ung, en byrå, en spegelskänk, ett rakbord med oval spegel, en 3 mans soffa med rödrandigt tyg, runt bord i mitten av rummet med fyra stolar i rotting i rygg och sits, ett klädsåp, samt blombord. Textilier var trasmattor, som mor vävt själv, samt stärkta trådgardiner och 2 stora urnor i ett fönster, med glaskulor, som man kunde spegla sej i. Mycket fina prydnadsaker och tavlor, en fin spegel med förgylld ram fanns också. Det var så rent och fint överallt tyckte vi. Köket var stort, som det alltid var förr i tiden, men far delade av det så det blev en garderob, samt en sovplats för någon av oss barn. Där var mitt gömställe då åskan gick. På den tiden kunde

ett åskväder hålla på i flera dagar och nätter. I köket hade vi en "Karl Johan" soffa med vitt överkast, samt något rustikare soffa av trä, en skänk samt ett slagbord med stolar. Golvet hade breda granplank, som skurades varje vecka. På vintern täcktes hela golvet med trasmattor för att det skulle vara varmare. Vi hade mycket koppar, som skulle putsas blankt till julen. Spis kåpan skulle vitputsas både till jul och midsommar. Till midsommar kläddes spisen vid muren med löv.

Till jul var det mycket som skulle göras. Först skulle grisen slaktas och av den gjordes: istersmör, tunnkorv med korngryn, färskkorv, risgrynskorv, paltbröd, blodpudding, blodpalt, pressylta och formsylta. Sedan saltades fläsket ner, men kotletter och revbensspjäll frös man in i snö till jul. Det fick ligga i ett tråg i farstuskåpet, som tjänade lika bra som ett frysskåp.

Sedan började storstädningen. Hela köket skurades både tak och väggar, väggarna hade grön pärlspånt. Därefter var det dags för julbaket. Den stora ugnen eldades med björkved, som rakades ut då ugnen var tillräckligt varm, då skulle degarna till baket ha jäst färdigt, eftersom värmen i ugnen skulle räcka till mycket bak. Baket bestod av : grovlimpa både ljus och mörk med sirap och kryddor (som hade fått jäsa i två dagar), rågbröd och vitt knäckebröd, samt paltbröd, sist kom skorpor som fick eftertorka. Närmare jul bakades vete- och saffransbröd, samt vitt mjukt bröd. Limporna förvarades i vita påsar ute i visthusboden i en lår med råg. De räckte nästan till våren. Vita- peppar- och sockerkakor bakades också. När dessa förberedelser var klara, återstod bara att skura golv, lägga på rena trasmattor och sätta upp rena gardiner. Skinkan gjordes klar och sedan fick vi barn hämta granen, som far hade fällt och förvarat på logen. Utanför förstugan hade vi enar och granris på trappen. Fåglarna fick en julkärve och talg.

Julgranen kläddes på julaftonen, med levande ljus, sockerkringlor, juläpplen och franskarameller, som vi barn hade gjort, då var det riktigt högtidligt. På julbordet fann det god mat, men den hemlagade starka senapen tyckte jag inte om. På julaftonskvällen fick vi barn lägga oss tidigt eftersom vi skulle stiga upp klockan 3.30 på juldagsmorgon för att åka till julottan. Dit åkte vi med släde, det var en sed, som far var mycket noga att hålla. Innan skulle mor och far mjölka och fodra ut djuren, som alltid fick lite extra mat då. Då vi kom hem från julottan fick vi risgrynsgröt. Den kokades i en stor järngryta, så det räckte också till risgrynspudding, som man skulle ha senare på juldagen. På juldagen skulle man hålla sej hemma, men på annandagen var det kaffejudningar mellan grannar. Vi var hos moster Lotten och morbror Gustav i mellandagarna, men det var inte så roligt, för vi måste sitta som tända ljus och sedan måste vi diska, om man var så stor att man klarade av det. Hos morfar och mormor, som hade Kockbacka i Bro var det roligt att vara för dom var så snälla.

Vi fick alltid varje jul vara med på julgransplundring på Lejondals slott. Det var grevinnan Louise de Geer.Rappe (född Sparre), som hade en dotter som hette Lisa de Geer. Hon var så snäll, lekte med kring granen. Så ville hon att jag skulle sjunga en bit. Jag brukade sjunga "När lillan kom till jorden". Men så tyckte jag att jag skulle sjunga en bit som jag hörde av de stora pojkarna. Det var "Gubben i Paradis, slakta sin rara gris. Fläsket det sålde han, skinkan behöll han. Hade litte litte ha". Fröken Lisa klappade händerna, och den som kom ut genom en annan dörr var moster Lotten. Hon drog mig i flätorna in i salen, där fick jag en riktig utskällning, som jag inte glömmer. Tänka sig det var ofint. Jag grät men fröken Lisa sa att det var roligt att höra den sången. Teresia talade om hemma. Far och mor sade att det kanske inte passade, men jag var ju bara 5 år. Dom visste inte att jag kunde den visa. Detta har jag inte glömt.

När jullovet var slut var det dags att börja skolan igen. Kallt och mycket med snö var det. Vi gjorde skidor utav laggar från silltunnor. De var böjda i både ändarna. När skaren bar gick det undan. Stavar gjorde vi av gårdsgårdsstörar. Skridskor hade vi av trä, som var järn skodda, med snören som bindningar. Mina riktiga skidor, som jag fick då jag var 12 år, köpte far på en auktion för 3 kronor. För att betala mina skidor fick jag fiska mört, för att locka mörten i pimpel- hålen, lade jag i gröpe, sedan letade jag efter vit mask under tallbarken,

som jag skulle agna med. Jag fick 5 öre för 3 mörtar. För att klara av betalningen fick jag också gallra rovor vid Lejondal 20 öre raden.

Dom var minst 50 meter långa och jag fick börja klockan 7 och sluta 7 på kvällen. Middags paus i 1 timme, med mjölk och smörgås. Sedan fick jag ro hem över sjön men då var jag väldigt trött.

Vi fick hjälpa till mycket hemma med att bärga hö och säd. Även grannarna ville ha hjälp att köra vandringar då dom skulle tröska. En häst var, det var två och nästa jämt skulle dom tröska då det regnade, man blev genomsur. Man fick 25 öre om dagen och mat.

En gång fick jag och min bror Kalle beting på att hugga asp buskar och göra kärvar av dessa, som korna skulle få som mellanfoder på vintern, det sades att dom mjölkade så bra av det, dom åt barken och allt. "Betinget" bestod av 60 kärvar var, hugga, binda och skyla. Vi gick ut klockan 5.30 och var färdiga 7 på kvällen. Vi trodde att det skulle gå fort att göra detta för att vi ville gå och bada i sjön. Nog fick man arbeta, men vi tog väl ingen skada av det, ändå tyckte man att vi hade det bra, för det första ett sunt liv vid skog och sjö, inga föroreningar, avgaser av bilar, som det är nu för tiden.

Då jag var 14 år drabbades hela familjen av en stor sorg. Min mor dog i anemi och svårt hjärtfel, hon var utarbetad. Hon dog den 14 januari 1918. Det var en sorg, som jag hade svårt att komma över. Då jag var som mest ledsen, gick jag till moster Emma och morbror Axel Rosengren i Rydjan, som låg i skogen, bakom oss, dom var så snälla mot oss. Mor var en så snäll människa, det tyckte alla bekanta. Far var mera sträng men rättvis. Efter mors begravning kom jag till Uppsala sjukhus. Jag hade förkyllt mig på begravningen då det blåste nordanvind med snöstorm. Jag fick njurinflammation så jag fick stanna där i 6 veckor. Ingen kom och hälsade på mig. Min storasyster Teresia kom och hämtade hem mej. Hon hade fått sluta sin plats, för att hjälpa far hemma. Men det var så tomt efter mor, jag gick ofta undan och grät. Teresia hade då sällskap med Abrahamsson, som sedan blev hennes make.

Jag gick och läste och konfirmerades i maj 1918. En bekant sydde en klänning åt mej. Svart skärp och svart rosett i håret samt vita tygskor hade jag till. Jag minns allt, hur alla tittade på mig, det var inte så roligt minsann. Sedan slutade skola för alltid, men då fick jag gå borta hos en trädgårdsmästare och jobba. Där hade jag det ganska bra. Hemma körde Teresia med Kalle och mig ganska hårt.

På hösten fick jag plats hos en silversmed på Sunnerdahlska stiftelsen i Lossa socken som gränsar till Bro det var 1918. Familjen hette Jorde. Det kändes lite konstigt att komma till herrskap, men dom var så snälla mot mig. Jag fick 5 kronor i månaden, det var mycket för mig, men det skulle vara fina kläder, vita serveringsförkläden, vit spets snibb, som jag fick av fru Jorde. Jag hade ju mörkblå klänning till mors begravning. Sedan fick jag lov att köpa en blårandig klänning av en som slutade där, då fick jag ta ut i förskott. Ett par lågskor fick jag av en tant. Mor hade ett par låga knäppkängor av kalvskinn, dom fick jag ha till vardags. Hon hade varit så rädd om dom så dom var fina. Jag kände mig ganska osäker, men det gick bra. Fru Jorde hade en bror i Stockholm, som var medicinekandidat. Det var första gästen, som jag fick servera, gud vad rädd jag var, att göra fel. Jag blev säkrare och då var det roligt. Jag var som en familjemedlem, så jag fick äta tillsammans med herrskapet, fast då det var gäster fick jag äta i köket. Man fick lov att vara uppe tills dess att gästerna skulle gå, eftersom dom skulle hjälp på med ytterkläderna. Då fick jag 50 öre eller 1 krona av dom.

Senare på hösten 1918 flyttade familjen Jorde till Midsommarkransen, eftersom mannen blev direktör för en pianofirma. Jag fick åter ett problem hur det skulle gå i stan eftersom jag inte var van vid staden. När allt var klart i lägenheten där familjen och jag skulle bo så kändes det bra. Spanska sjukan härjade hemskt vid den tiden. 2 trappor upp i huset låg ett barnhem, där dog 6 personer på en vecka både barn och personal. Det var hemskt att se när man hämtade de döda varje dag. Naturligtvis blev jag också sjuk, så sjuk att ögonvitorna var

gröna. Dom tog hem läkare. Jag hade över 40 grader i feber. Då frågade läkaren om dom hade cognac då skulle dom ge mig det. Jag trodde att det var medicin jag fick, sedan talade dom om att det var cognac. Dom kunde ha givit mig vad som helst för jag var så sjuk. Jag tappade håret, mina långa flätor. Ögonbrynen föll av men som tur växte dom snart ut. Jag var så klen en längre tid men dom pysslade om mig.

Jag blev bekant med några flickor, som jag umgicks med. Gud sig nåde om man inte var hemma på bestämd tid. När jag varit en tid fick jag gå på bio med flickorna och deras bröder. När spårvagnen stannade utanför huset stod frun och tittade i fönstret såg att man gick hem direkt, det var ordning på den tiden. Vi hade tvätthjälp en dag, hon frågade var jag kom ifrån. Bro sade jag. Hon hade bekanta där sen ungdomen. Det visade sig att det var min morbror Axel och moster Emma Rosengren. Senare fick jag hälsa på hos henne, hon var änka och hette Norén och hade två söner. Den ena var ett äldre än jag, han var väldigt trevlig, jag var rädd för pojkar, men så fick han följa oss andra på bio någon gång, jag fick aldrig gå ensam med honom, jag var ju bara 15 år. Den första filmen jag såg gick på biograf på Hornsgatan. Filmen hette "Jeanne d'Arc", hon blev bränd på bål, den var ruskig tyckte jag. En skådespelare, som var min idol var Lars Hansson, han spelade i en film som hette "Mästerkatten i Storstövlarna", den var fin. Familjen Jorde bjöd mig på bio dom få gånger som man fick gå. Efter ett halvår fick jag påökt 20 kronor i månaden blev min lön. Det blev mer jobb för min del sedan dom flyttade till stan, så mycket oftare gäster. Mat fanns det trots att det var krigstid, därför att frun hade en bror som ägde ett gods i Sörmland, så det var ju bra.

Många stackars människor fick rota i soptunnorna och plocka potatis- och kålotsskal, köa fick man göra för att få tag på sill. Mjölk fick vi bara till pojken, man fick köpa kondenserad mjölk på burk, som man fick späda ut med vatten. Det var många som dog av undernäring och spanska sjukan. Jag hade tur som var på ett sånt ställe där man kunde få tag i mat.

På trettondag jul var det julgransplundring i en lokal i stan. Jag tror att det var Frimurarordens lokal. Herr Jorde var utklädd och spelade dragspel, jag hade jämt göra att hålla reda på sonen Karl-Erik, han var så vild, men roligt var det ändå, fast jag kände mig lite blyg bland 300 personer.

Fru Jorde väntade barn igen, hon fick ligga långa tider på Pro Patria, ett privat sjukhem eftersom hon var klen. Då fick jag sköta om hela hemmet och herr Jorde kom hem med så många arbetskamrater, som skulle bjudas på mat. En gång ringde han och sa att jag skulle ha lunchen färdig till fyra personer. Det var ju inte första gången. Men till saken hör att Karl-Erik var på gården och lekte, vips så var ungen borta. Vad skulle jag göra? Maten skulle vara klar och var fanns pojken? Då grät jag, men det var bara att gå ut och leta. Det var ett barn som hade sett att Karl-Erik hade följt med några barn till Aspudden, som gränsa till Tellersborg där vi bodde. Jag iväg över bergen och hittade grabben där sen fort hem. Då skällde jag på honom och i hastigheten sade jag Du till honom. Jag hann i alla fall med att göra i ordning maten som väl var. Då Jorde kom hem talade jag om att sonen hade sprungit bort, då blev han också arg på honom. Då talade Karl-Erik om att jag sagt Du till honom, men han fick inget medhåll av sin far. Istället fick han som straff vara inne resten av dagen. Jorde sa till honom att om han inte var snäll och löd mig så flyttade jag från dem. Det ville inte han inte, så sedan blev goda vänner och han löd mig sedan. Det var ju ett ansvar att ha hand om andras barn ensam. Fru Jorde kom hem men fortfarande klen, men det var mycket roligare när hon var hemma.

Jag minns sommaren 1919, då var vi 3 flickor, som skulle plocka blåbär i skogen i Midsommarkransen, då vi hade våra flaskor fyllda och var på hemväg såg vi ett stort brunt papper i skogen. Vi tyckte att det var konstigt, att någon slängt bort det, så vi tänkte ta hem det, men till vår förskräckelse fick vi se ett par fötter sticka fram under papperet. Vi blev så rädda och sprang hem med våra blåbär, sedan ringde dom efter polisen.

Vi fick visa vägen dit och då fick dom se hur det var. Polisen ville att vi skulle gå hem, senare fick vi veta att det var en pojke som var död. Den skogen gick vi aldrig mer till.

Jag fick ledigt några dagar på sommaren så att jag kunde resa hem. Det var så roligt att få träffa de sina där hemma. Vi bodde då i Kronbacka. Pappa hade en hushållerska då, men jag längtade tillbaka till familjen Jorde, dom var ju så snälla mot mig och så hade jag och rara kamrater hade jag en trappa upp. Vi bildade en liten teater, så gott det gick. Föräldrar var med och tittade på då vi uppträdde, sedan fick vi saft, bröd och kakor av dem som vi höll till hos, dom hette Sparring.

Deras hem var så fint. Jag trivdes bra hos familjen Jorde, serveringen gick bra och jag fick beröm för att jag var duktig och det kändes roligt. Vi var många ungdomar i huset, som hade roligt fast man var trött ibland efter en jobbig dag. När det inte var några gäster hos familjen kunde man komma i säng tidigt och det kändes skönt.

I slutet av september ringde pappa och ville att jag skulle komma hem och ta hand om hushållet eftersom han var ensam. Den 1 oktober 1919 slutade jag hos familjen Jorde, då grät jag men fru Jorde sa att vi måste tänka på min far, som var ensam. Det blev ett annat arbete, sköta djuren vara på åkrarna. Min far och jag kom bra överens. Johan var så snäll och hjälpte mig med att hugga ved och bära in vatten för det fick han mat hos oss. Sedan gick han till Roligheten och högg ved åt Teresia ibland. Far lovade att jag skulle få 25 kronor i lön, men det blev inget av. Tur att jag hade mycket kläder och skor, så det var jag glad för. Jag fick börja med att göra rent hela stugan. Stortvätten fick jag hos grannen med eftersom dom hade tvättstuga. Hushållerskan som hade varit hos far hade lämnat allting efter sig. Slarvig var hon, hon borde åtminstone gjort rent. Jag förstår far, att han inte kunde ha en sån människa i huset.

Han som var van vid mor som alltid hade det rent och prydligt. Jag lyckades få det rent och snyggt igen hemma och grannarna berömde mig, far också. Jag fick lappa och laga för det hade inte hushållerskan heller gjort.

På hösten var det dags att tänka på jul förberedelser. Grisen skulle slaktas, och det fick jag ensam klara av. Far fick visa mig en del, för det var inte begärligt att jag skulle kunna det eftersom jag var så liten när mor dog, så hon hann aldrig lära mig. Julbaket skulle också klaras av. Efter julen var det julgransplundring, då var det roligt i stugorna. Jag lärde mig dansa av dom äldre pojkarna. Det dröjde ända till mars innan festerna tog slut. Det var gamla och unga tillsammans, som hade roligt alla var glada. Varken sprit eller röka förekom bland de unga. De äldre grabbarna rökte pipa, men inte alla. Flickorna varken drack sprit eller rökte. Det var bara dom gamla karlarna som tog sig en kaffehalva, men inte mer. Far tog inget alls.

Våren kom ganska tidigt efter en kall vinter med mycket snö. Sista april började dansbanorna öppnas. Den dagen lånade personalen på Lejondals slott våran loge och hade dans där. Sedan hade vi tjärtunna på ett högt berg där jag kokade kaffe, servera och diska, personalen höll med allt och jag fick 50 kronor för besväret. Jag fick dansa också och det blev morgon innan alla gått hem, sen fick jag göra rent efter kalaset.

På kvällen 1 maj var vi några som skulle till dansbanan, men det var så kallt så vi stannade inte länge utan gick hem till en flicka och drack kaffe och satt och prata, så det blev sent, far var inte glad för att jag var sen, men då han fick veta var jag varit, så gick det bra. Det var ofta dans på logarna på den tiden, det var mycket roligare än dansbanorna för där kände man alla. Jag var nu 16 ½ år, men ganska blyg. Min väninna hette Tyra Bergkvist, hon hade två bröder Erik och Kalle. Kalle var förtjust i mig, sade Tyra. Han följde mig hem några gånger. Jag fick en brosch av honom, som jag har kvar än, men jag ledsnade snart på honom, fast han var snäll och ordentlig. Jag har hört på gamla dar att han frågar efter mig. Han är gift och har 4 barn.

Midsommaren 1920 då var det en dansbana i björkhagen vid Fredriksberg, där Teresia och Hilmar senare köpte ett ställe, där var både unga och gamla firade.

Far och mor gick alltid dit när vi var små. Vi barn fick följa med på den tiden. Nu hade jag fått en vit klänning och hatt av en sömmerska, som bodde i Tingsviken. Jag brukade gå telefonbud till henne, eftersom det var bara vi som hade telefon i området. Bro nr.11. Far var kronskogsvaktare och fjärdingsman, så han måste ha telefon. Jag tyckte att jag var fin i min klänning, hatt och vita tygskor. Jag fick dansa mycket, men så var det en Bropojke som ville följa mig hem, jag sa ja, men jag smet hem. Far hade varit hos en familj och druckit kaffe, så jag talade om för honom att jag smet ifrån den där grabben. Far tyckte att det gjorde jag rätt i.

Sommaren gick och många ungdomar kom till Kronbacka. Våra kusiner från Sundbyberg kom ibland och hälsade på hos oss. Far var borta mycket eftersom han skulle inkassera skatter hos folk, som inte betala. Dom kunde bara betala några kronor åt gången så det blev ett evigt åkande med cykel för att få in pengarna. Sedan skulle far redovisa för länsman det inkasserade, men först fick vi sitta på kvällarna och räkna det inkasserade.

Det hände att Karl, Johan och jag hade det ganska tråkigt ibland, så en gång när Johan låg och sov, funderade Karl och jag ut att göra något rackartyg. Vi tog en brödbit, som vi doppade i lite cognac, sedan gav vi det till hönsen, tuppen åt mest. Sedan började dom kackla och vingla, sedan låg dom som döda. Hönsen var stupfulla och vi blev rädda och visste inte vad skulle göra. Tänk om far kom på oss. Vi tog vatten och hällde över dom och bar in dom i hönshuset, och tittade till dom då och då. Vi såg att dom började röra på sig, då blev vi lättade. Som tur var kom far hem sent. Den som var uppe tidigt nästa dag var jag, som gick ut till hönshuset och släppte ut hönsen, men dom såg sjuka ut, låg och dåsade och värpte inte ett ägg på hela dagen. Ingen mat åt heller bara drack vatten. Far kunde inte förstå vad det var för fel med hönsen. Vi visste men vågade inte säga något och far trodde att de hade drabbats av hönspest. Men sedan repade dom sig som tur var. Inte förrän far var 70 år berättade jag denna episod för honom och då kunde han inte annat än skratta åt det hela, och sade ja jag använder inte cognac själv, men hönsen dom gör det troligen. Han hade cognac hemma för han skulle kunna bjuda dom som kom och köpte mycket skog och kronjägaren, som kom ett par gånger om året och han var rätt förtjust i nubben.

Nu blev det problem igen. Teresia blev sämre i sitt ben. Jungfrun som dom hade slutade och dom stod där utan hjälp, då fick jag flytta dit och far fick skaffa en ny hushållerska igen. Vid Roligheten 1921 blev det arbetsamt med två små barn och Teresia sjuk. Jag fick sköta allt, djuren och eftersom Hilmar hade ont i ryggen fick jag ta hand om hästarna också. Bara att bära vatten från sjön och dricksvatten källan vid Svarvarviken. Det gick väl an på sommaren när korna gick ute och man kunde tvätta vid sjön.

Jag kom närmare Sjötorp, där Tyra bodde, så vi var ute och dansade mycket på sommaren, men vad trött man var då man måste gå upp klockan 5, det blev inte mycket sömn, men man måste ha lite roligt också. Tyra var hemma dotter, så hon hade det bra. Det var far som ville att jag skulle hjälpa Teresia, men jag tänkte flytta rätt snart. Tänkte på vintern, mycket snö, kallt. Vad föreslog ett par hinkar vatten att bära ifrån sjön vid en tvätt.

Ella och Einar var födda, då kom Elsa till, ännu mer att göra. Teresia blev bara sämre hon låg mest, stackars hon. Tänk när man skulle skura stora kökets trägolv på kvällarna då alla lagt sig kändes det som om att armarna räckte inte till. Jag tänkte att det måste bli något slut på arbetet, så det inte blir som med mor, jag var ju bara 18 år.

Jag stod ändå ut i 1 ½ år, då fick jag vatten i ett knä, så jag var till läkare, som tog håll och tömde ut vattnet. För att ta sig till läkaren fick jag gå till station och ta tåget till Bålsta och omvänt när jag åkte hem. Då vilade jag vid Roselund hos moster Lotten en liten stund. Hon

sade då att jag inte kunde vara kvar hos Teresia och slita ut mig, det hade doktorn också sagt att jag skulle ha ett lättare arbete, för jag hade blodbrist också.

Så en dag kom moster Lotten till Roligheten och tala om att hon hade skaffat mig en plats hos Boijes i Bro, dom hade affär. Jag tyckte synd om Teresia, men dom fick tag i en flicka från Håtuna, så jag tog platsen hos Boije i Bro, där hade jag det bra, dom var så snälla. Jag fick vara nere i affären och expediera ibland när jag hade tid över. Det var bara lättare saker, men roligt. Ett som jag saknade var mina kamrater från stugorna vid sjön. Jag blev bjuden dit på danser många gånger, de var så trevliga alla både flickor och pojkar. En pojke som jag gillade mycket hette Eskil.

Han frågade Nils var jag var mig så sent som 1976. Han är gift, men hans fru var sjuk, han är fortfarande snygg och välklädd, som han var i ungdomen.

Jag fick nya kamrater i Bro. En del kände jag sedan skoltiden. Midsommaraftonen var vi på dans i Finnsta loge i Bro. Nu är den platsen bebyggd med många hus. På Midsommardagen kom ungdomarna från Lejondalssjön till dansbanan i Bro, det tyckte jag var roligt. Vi hade så mycket att prata om. När bären börja mogna, cyklade Anna-Lisa Boije (dottern) och jag till skogarna vid Kanan och Kronbacka och plockade smultron och senare blåbär och hallon. Jag kände ju till ställena. Margareta dagen (20 juli) var jag på hemväg från Kronbacka, då hade jag en bukett rosor, som jag fått av en flicka vid Bro, då kom en pojke cyklande efter mig, han frågade om han kunde få en ros. Jag svarade nej. Då förslog han att vi skulle ut och gå åter svarade jag nej. Vad du är sträng sade han. Ja kanske det sade jag, sedan gick jag till mitt rum.

Det kom en Cirkus till Bro, dit måste man ju gå förstås. Vem sitter där och spelar dragspel om inte grabben som jag nobbat. Han kände genast igen mig och nickade. Då föreställningen var över kom han till mig och min kusin Henry från Sundbyberg, som var hos mig på besök, då frågade han vart vi skulle gå. Till Kronbacka svarade vi, han ville följa med, men det gick inte alls. Honom såg jag inte mer. Han följde med Cirkusen, lika bra det tyckte jag. På hösten var det dans i Godtemplarlokalen varje lördag, enda nöjet, men vi var några flickor, som gick till varandra, vi spelade lite spel ibland gick vi till stationen till sista tåget, det var vanligt på den tiden.

Den 1 oktober 1922 var vi nere vid tåget som vanligt, vem kommer med tåget, jo den grabben igen, igen fick han syn på mig och började att prata . Det var Gustav Johansson, då frågade han om jag var lika vrång nu. När vi stod där kom en pojke, som hette Harald, vilken hade sällskap med en flicka i Bro, han frågade om vi kunde göra sällskap alla fyra till Granlund vid Nygård, där Gustav hade sitt hem. Han ville lämna sin väska med kläder och dragspel. Han hade stuckit från Cirkusen när dom var i Småland. Harald var också dragspelare. Vi blev bjudna på kaffe och pojkarna spelade. Sedan följde Gustav med tillbaka till Bro. Lördagen efter var det föreställning i godtemplarlokalen, där Gustav och Harald spelade. Sedan började vi sällskapa lite mer. Den 1 december var han med mig hem, för att gratulera Kalle på hans namnsdag, för hans andra namn var Oskar. Han fick cigaretter av Gustav och av mig fick han strumpor. Vi åkte spark till Roligheten på isen, isen bar, det var före jul. Gustav tyckte att det var gräsligt långt och att vi aldrig kom fram.

Julaftonen var jag hem ett tag på förmiddagen med julklappar till pappa, Kalle och Johan. På juldagen var jag ledig, då var Gustav med mig hem till Kronbacka och åt middag. Nyårsaftonen spelade Gustav i Godtemplarlokalen. Det var roligt för vi dansade ända till klockan 2 på natten. På nyårsdagen hade familjen Boije gäster, så då var jag inte ledig. Så när kvällen kom var jag så trött, då var det skönt att få gå och lägga sig. Av familjen Boije fick ja i julklapp 2 vita serveringsförkläden, som jag har kvar än. Till min födelsedag den 10

januari 1923 fick jag ett fint klänningstyg, parfym och pengar. Gustav och jag gav inte några presenter till varandra.

En dag ringde far och sade att jag skulle säga upp mig och komma hem, för hushållerskan hade bara gått. Då blev jag ledsen igen, för jag trivdes så bra hos Boije. Men det var bara att åka hem nästan direkt. Fru Boije tyckte synd om far, som var ensam, fast hon så gärna ville ha mig kvar. Jag fick mycket att göra, med tvätt, lagning och rengöring, eftersom hushållerskan inte hade gjort någonting. Far blev så glad när han såg vad fint det blev.

Gustav och jag fortsatte att ha sällskap. Han var ute mycket och spelade bland annat på julgransplundringar och då fick jag följa med. Jag fick dansa mycket och Gustav fick bara spela.

På våren i april var det dags för stortvätt i grytan vid sjön, där var man hela dagen. Vi gick upp och åt, sedan fick man köra upp hela tvätten för att den skulle hängas upp i trädgården. Det var jobbigt.

Sista april hade vi en tjärtunna på ett berg istället för valborgsmässoeld. Dit kom både gamla och unga. Det blev dans på logen senare på kvällen i Kronbacka. Den kvällen blev vi osams Gustav och jag, för att jag dansade med en pojke, som bjöd upp mig fast det var damernas och det visste inte jag, eftersom jag var hem i köket och kokade kaffe. Dagen efter skrev jag ett slutbrev till Gustav. Jag gick själv till Bro med det. Det var en fin 1 maj och jag träffade på många ungdomar som frågade var Gustav var, det är slut sade jag. Och jag måste hem till mina sysslor. Dagen efter ringde en pojke han hette Thil, som jag hade haft sällskap med tidigare. Han bodde vid Lejondalssjön och vi var ju alla tillsammans där i gårdarna, han sade att han hade hört att det var slut mellan mig och Gustav. Tänk vad djungeltelegrafén gick på den tiden. Han ville träffa mig på lördagen och det lovade jag, men så en kväll kom Gustav hem och då blev det bra igen mellan oss. Gustav hjälpte far med mycket t.ex. gärdesgårdarna skulle lagas, mycket utegöra och eftersom han inte hade något arbete bara lite snickerier här och var, samt spelningar, så hade han möjlighet att hjälpa far.

Slottspersonalen firade midsommarafton på vår loge. Dom höll med allt, fast jag bakade och fick betalt 50 kronor för det.

I juli 1923 förlovade Gustav och jag oss. Vi hade tänkt gifta oss i oktober för Gustav hade fått plats vid Nygård som fördräng. Efter som far inte fick tag på någon, som kunde ta hand om hushållet, så fick jag stanna hemma och bröllopet fick bero. Far tyckte att jag kunde bo hemma, men det gick ju inte, för det var tänkt att jag skulle hjälpa till med mjölkningen 2 gånger per dag på Nygård. Den gamla fördrängen fick stanna kvar till våren.

Den 24 april 1924 gifte vi oss. Vi satte igång att måla och tapetsera i vår lägenhet. Dom som hade bott i lägenheten före oss var riktiga snuskpellar Sedan var vi på auktion och köpte saker, och vi åkte till stan för att köpa bord, stolar, byrå och korkmatta. Av Gustavs moster fick vi en imperialsäng, som var av mahogny och väldigt fin. Sedan köpte jag vita spetsgardiner. Gustav hade gjort köks- soffa, -bord, -stolar. En skänk fick vi av farmor. Den här platsen på Nygård tog vi efter som det inte fanns några lägenheter att få tag i.

Jag väntade Gulli och Gustav ville komma hemifrån och få något eget. Det blev tungt för mig med mjölkningen och Kalle bodde också hos oss. Jag blev sjuk på måndagen och först på fredagen föddes Gulli klockan 15:45. Det var en kämpig förlossning. Jag hade jobbat med mjölkningen ända till 4 dagar före, sedan fick jag börja igen efter 14 dagar. Jag blev sjuk och fick mjölkstockning. Vi fick ta hem en läkare, som tyckte att det var fel att börja så tidigt.

Svärmor fick gå i mitt ställe, som hon egentligen skulle ha gjort med detsamma. Hon gnatade på mig att jag skulle ha varit vid mjölkningen redan dagen efter förlossningen. Hon var hemskt svår av sig, ja det finns så mycket att säga.

Vi var inte kvar på Nygård mer än 1 år, då fick vi hyra vid Gamla Sandhagen och Gustav fick snickarjobb. Då kände man sig som människa igen. Lennart föddes i juli bara 13 månader efter Gulli. Det var det värsta åskväder på länge med åska och blixtar, himlen var som eld. Störtregnade gjorde det. Vi visste inte att taket var så dåligt.

Det rann ner i sängen hos mig och barnet. Vi fick ställa hinkar i sängen och det blev ju så kallt att jag fick täcka över pojken för att värma honom. Barnmorskan fick stanna kvar i ett par timmar extra, eftersom hon inte kunde cykla hem i detta väder.

Einars flicka Elsa var hos mig som hjälp en vecka, men jag fick feber efter 3 dagen, så hon blev kvar 14 dagar. Det var skönt när hon åkte, för hon hade så mycket hyss för sig. Hon var bara ute om nätterna, så hon var så trött då morgonen kom. På sommaren var det skönt när Gulli kunde vara ute på tomten.

Lindberg kom och lagade taket så det blev tätt. Vi hade två par som vi umgicks med ofta. Vi trivdes bra tillsammans. Dom tyckte att jag höll så rent och fint i stugan

En dag kom far och sade att Trumpetartorp blev tom 1 oktober och vi kunde få hyra stället. Det var 2 rum och kök plus ett litet som Gustav kunde ha till skomakeri. Gustav arbetade vid Lejondal där han byggde ett växthus. När det var klart fick Gustav och Kalle börja hugga i skogen, eftersom det var det enda jobb som fanns. Gustav lagade också skor åt folk.

Lennart fick kikhosta när han var 3 månader. Han blev sämre och sämre, så vi sökte läkare, men dom sade att dom kunde inte göra något. Jag fick passa honom både dag och natt, för när han kiknade ur blev han blå. Jag försökte själv med två termosar en med honungsvatten och en med havremustvälling vid sängen på natten. Så fort han kräktes fick han lite av det som var i termosarna. Så fick jag hålla på, men det var nog det som räddade honom. Han var så mager, det var bara skinn och ben. Han döptes i Kronbacka tillsammans med Ebba, hon var tjock och kraftig och hon skrek hela tiden, men Lennart sa inte ett ljud. Prästen Elg frågade mig vad det var i filten då jag kom, det syntes inte att det var ett barn.

Det var svåra tider, skogsarbetet gav inte mycket i förtjänst. Erik Jakobson hade byggt ett slakteri i hagen. Han var snäll mot oss, vi fick kött och fläsk av honom ibland. Han fick värma sin mat och drack kaffe inne hos oss, eftersom han bodde i Kocktorp, som låg en bit ifrån oss. Jag minns då det led mot jul, ville han att jag skulle skura slakteriet åt honom. Jag höll på i 3 kvällar, det var så kallt och mycket snö. Vi hade minst 500-400 meter till vatten, och det var mycket att skura, yxor, bilor och bänkar, som var jobbiga. Till jul kom han in med en stor köttbit, 4 kilo fläsk och en halv skinka och ett halvt grishuvud plus 10 kronor. Jag blev så glad så jag grät när han hade gått. Hans fru hade skickat en stor saffranslängd. Vi hade 20 kronor och det skulle räcka till hyra och att handla i affären, kaffe och risgryn till jul.

Vi tyckte att vi fick en bra jul ändå. Jag bakade pepparkakor, vetebröd och limpa. Vi hade fått mjöl av far. Gustavs föräldrar var hos på julaftonen. På morgonen skulle vi höra på julottan i en liten kristallmottagare, som Gustav hade gjort, men inte blev det något ljud i den klena radion. På juldagen följde Gustav med sina föräldrar hem, så jag fick sitta ensam. Kallt var det inne det hjälpte inte att elda. Annandagen kom far och Augusta till oss, far var omgift.

Vi kunde inte stå ut en vinter till med den kylan som var i torpet, så på hösten 1926 fick vi hyra en stor etta i Bro av Anton och Nanna Blomkvist. Det var vatten och avlopp och varmt inne. Vi tyckte att vi kommit till himmelriket.

Lennart var klen och skrek om nätterna, så grannen bultade i väggen och då fick jag gå och bära på honom så han skulle vara tyst. Pojken kunde ju inte hjälpa att han var dålig, jag gjorde vad jag kunde. Vi var till läkaren med honom, men han sade att det var sviter efter kikhostan. Lennart var 24 månader innan han kunde gå riktigt, men det blev ju en frisk grabb av honom.

Vi fick reda på en liten stuga i Jakobsberg, så vi flyttade dit 1928. Gustav hade arbete på ett villabygge i Alvik och då blev det närmare för honom än när vi bodde i Bro. Han cyklade på sommaren.

Jag kommer ihåg en morgon, det var härligt väder, man var uppe tidigt för att rusta ut Gustav med mat och han for iväg. Sedan tittade jag på klockan och tyckte att det var konstigt att inte barnen var vakna, dom som alltid är i farten tidigt. Klockan var inte mer än 3 på natten. Jag kunde inte annat än skratta. Gustav kom till jobbet klockan 2, så han fick gå och lägga sig och sova på ett par säckar, tills arbetskamraterna kom.

Vi blev bekanta med ett par Ekenstedt, som hade ett kafé och vi var mycket hos dom. Jag hjälpte henne ibland att servera och diska. Hon fick hjälp med att märka handdukarna. Dom hade en fosterson som hette Bengt och var lika gammal som Lennart. Dom lekte tillsammans jämt alla tre Gulli också.

Bredvid oss bodde en familj som hette Tvelin och var gamla Brobor, som vi kände. Vi bodde i stugan i Jakobsberg i 1 år, den var för liten åt fyra personer. Det var svårt att få tag i bostäder. Vi ville ju få något större och lyckades få tag i en 2 rummare i Skogshyddan i Spånga. Gissa om vi blev glada. Vi kom hit 1 april 1929. Vi for genast till stan och köpte en begagnad ekmöbel och Wiltonmatta. Vi tyckte att vi hade det som herrskapsfolk. Här bodde vi i 30 år.

Det hände mycket på den tiden. Barnen växte upp där Gulli var 5 och Lennart 4 år. Anita föddes 1945 och växte också upp där. Alla barnen gick i Solhemsskolan, men Anita gick bara 2 år, eftersom hon började i Adolf Fredriks musikskolas sångklasser. Konfirmerades gjorde barnen i Spånga kyrka.

Vi blev bekanta med många, bl.a. Olle och Anna Karlsson. Vi spelade Priffe tillsammans. Med Erna Engström umgicks vi också. Vi hade många grannar där, kopparslagare Johansson och Lina Frisk, Sten Karlström det var dom vi var mest med. En familj som bodde en trappa upp hos oss hette Lindberg, dom hade flera barn, Herbert, Gustav, Gertrud som var gifta. Judit, Edit och Clary, som var hemma. Det var väldigt rara barn. Då deras mor blev sjuk hjälpte jag dem i hemmet, eftersom Clary och Lindberg arbetade. Barnen turades om att komma hem och hjälpa till. På högtidsdagar kom alla, dom gifta hade barnen med så det blev väldigt många. Vi hade det trevligt tillsammans. Senare dog fru Lindberg. Jag har försökt på senare år att ringa Clary men inte lyckats få något svar.

Sedan kom nya grannar, dom var unga, men det blev inte så bra. Hon var rar men inte han. Dom flyttade efter ett halvt år. Nästa familj, som kom var religiösa, men dom var mest för sig själva. Familjen som kom därefter hade 2 vuxna barn, en flicka som var lite konstig, dom bodde bara 1 år.

Öberg och Maria hette dom som kom sedan. Det blev genast bättre för det var så snälla människor. Jag hjälpte dom när dom blev sjuka med att ta hem läkaren åt dom. Det blev nästan som när familjen Lindberg bodde där.

Jag hade en del små jobb när barnen började skolan. Det var svåra tider på 1930 talet. Gustav blev arbetslös i 2 år, det fann bara inga jobb att få. Vi fick understöd 18 kronor i veckan från fackföreningen. Det skulle räcka till allt, men vi hade sparat lite, så vi klarade att betala hyran. Jag reste till Sundbyberg för att handla på en affär, som sparade småbitar av korv, fläsk och det fick jag köpa billigt. Potatis plockade vi för 3 öre kilot vid Tensta. Sedan for

vi till skogen och plockade svamp och bär, som vi sålde. Detta gjorde vi när barnen var i skolan. Vi hade en motorcykel Rudge som vi åkte med. Sedan fick jag sitta hela nätterna och rensa, det hände flera gånger att jag somnade. Jag blev glad att det regnade någon dag. Det var många som ville ha lingon. Vi sålde dom för 50 öre litern. Ett år sålde vi 300 liter och svamp. Året därpå blev det inte alls så mycket.

Jag fick kläder av moster Lotten, som jag sydde om till barnen. Dom var alltid snygga och rena, folk kunde inte begripa att jag kunde ha det så.

Vi gick aldrig till socialvården, som många var tvungna att göra. Många gånger fick jag äta lingon och potatis bara, för att barnen och Gustav skulle få det bästa. Det var inte roligt. Sedan blev det AK jobb med 1.25 kr/tim

Förteckning öfver möbler och husgeråd efter Carl August och Emma Charlotta Karlsson

Den 1 Januari 1909

Möbler

En toilettbyrå	130	-	
En enkel byrå	20	-	
Ett mekaniskt matbord	40	-	
Ett köksbord	2	-	
Ett blomsterbord	2	50	
Ett skrifbord	32	-	
En köksskänk	10	-	
En soffa med 2 öfverdrag	25	-	
En säng	5	-	
Fyra st. stolar á 3.25	13	-	
Fyra st. dito á 1.50	6	-	
En reskoffert	10	-	295 50

Linne

18 par lakan á 5.00	90	-	
7 st. dukar á 6.00	42	-	
3 st. sängtäcken á 3.50	10	50	
42 st. örngott á 2.00	84	-	
46 st. servietter á 1.50	69	-	
120 st. handdukar á 1.00	120	-	
200 st. näsdukar á 0.15	30	-	
57 Herr & damunderkläder á 2.75	156	75	
50 par Herr & dam benkläder á 2.50	125	-	727 25

Sängkläder

3 st. bolster á 15.00	45	-	
-----------------------	----	---	--

2 st. dynor á 3.00	6 -		
2 st. långkuddar á 2.50	5 -	56 -	
			<i>Transport</i>
			1078 75
10 st. enmanskuddar á 1.50	15 -		
1 st. Filt	12 -		
6 st. Sängtäcken á 5.00	30 -	57 -	
<u><i>Gångkläder</i></u>			
Diverse fruntimmers ytterplagg	250 -		
Diverse mans ytterplagg	75 -		
Diverse fruntimmer & mans underkläder	144 50	469 50	
<u><i>Gardiner</i></u>			
5 lufter hvita trådgardiner á 6.00	30 -	30 -	
<u><i>Silfver n.s</i></u>			
6 st. matgafflar	8 -		
30 st. kaffeskedar	30 -		
2 st. syltskedar	3 -		
3 st. smörknivar	6 -		
2 st. smörläggare	1 50		
1 st. smörask	6 25		
1 st. sardilljärställ	3 50		
1 st. klockställ	4 25		
4 st. nipperaskar	8 -		
2 st. borstar	11 -		
1 st. bricka	3 75		
1 st. skrifställ	6 50		
3 par ljusstakar	12 -	93 75	
			<u><i>Kronor</i></u>
			<u>1729 00</u>

<i>En st. skottkärra</i>	14	-
<i>En st. grep</i>	2	50
<i>En st. spade</i>	2	50
<i>Två st. hammare med skaft</i>	1	75
<i>En st. tång</i>	0	75
<i>Två st. yxor med skaft</i>	4	-
<i>En st. vedsåg med stålåge</i>	4	50
<i>Ett st. stämjärn med skaft</i>	0	85
<i>Ett st. vattenpass med lodskifva</i>	2	50
	<u>Kronor</u>	<u>33</u> <u>35</u>

No 78

År 1918 den 13 April förrättades laga bouppteckning efter torparen Karl Johan Roséns hustru Anna Maria född Karlsson, från Kana under Lejondal i Bro socken, som efter därstädes den 14 sistlidna januari efterlämnade stärbhusdelägare: Änkemannen ofvannämnda Rosén, samt 4 omyndiga barn.

1. Anna Teresia född den 22 maj 1898
2. Gunhild Magratetha född den 10 januari 1904
3. Karl Oskar född den 26 februari 1907
4. Karl Johan född den 23 mars 1908

De omyndigas rätt och bästa bevakades af fastighetsägaren Johan Hillemar Abrahamsson från Svarfviken i Bro socken. Boet uppgafs af änkemannen, antecknade och värderades.

Diverse lösegendom.

3 st. Kastruller, 1 st. Kittel, 4 st. Kaffekännor och 2 st. Bunkar af koppar	25 -
2 st. Järngrytor 5.00, Panna och Lagg 2.00	7 -
Diverse gammalt porslin	20 -
1 Servis af nickel	6 -
Diverse bleckkärl	10 -
1 Soffa 5.00, 1 Skänk 3.00, 2 st. bord 2.00	10 -
1 Säng 10.00, 1 Pendyl 5.00,	15 -
1 Symaskin 15.00, 4 st. Stolar 2.00	17 -
1 Karbidlampa 5.00, 1 Taklampa 12.00	17 -
1 Köksskåp 10.00, 2 st. Byråer 15.00	25 -
1 Säng 10.00, 1 Soffa och 2 stolar 20.00	30 -
4 st. Stolar 8.00, 1 Gungstol 5.00	13 -
1 Regulator 15.00, 2 st. Speglar 10.00	25 -
4 st. Taflor 2.00, Diverse mattor 10.00	12 -
Transport	238 -

<i>Diverse kvinnogångkläder</i>	50	-
<i>1+1 Guldring 10.00, 1 Fickur 5.00</i>	15	-
<i>10 st. Lakån 10.00, 18 st. Handdukar 4.50</i>	14	50
<i>3 st. Bordsdukar m.m. 15.00, 2 luft gardiner 10.00</i>	25	-
<i>2 st. Skjutvapen</i>	15	-
<i>Diverse sängkläder</i>	30	-
<i>1 par Väfstolar</i>	5	-
<i>1 Mangel 10.00, 1 Bår ? 5.00</i>	15	-
<i>Diverse handredskap 15.00, Slöjdverktyg 15.00</i>	30	-
<i>2 st. Lårar 8.00, Bakbord m.m. 5.00</i>	13	-
<i>1 Byktina och 2 st. Baljor</i>	10	-
<i>8 st. Tomsäckar ? 5.00, c:a 500 kg. Potatis 50.00</i>	55	-
<i>1 Kastmaskin 5.00, Diverse järnskrot 10.00</i>	15	-
<i>1 par Timmerkälkar</i>	50	-
<i>1 Kärra och vagn</i>	15	-
<i>Plog och Årder 6.00, 1 Plog 10.00</i>	16	-
<i>1 Hästräfsa 25.00, 1 Sladd 10.00</i>	35	-
<i>Arbetsvagn 50.00, 1 Slättermaskin 40.00</i>	90	-
<i>1 Släde 5.00, 1 Slipsten 0.50</i>	5	50
<i>1 Häst</i>	200	-
<i>2 st. Kor 400.00, 2 st. Kalfvar 100.00</i>	500	-
<i>1 Sele m.m.</i>	10	-
<i>10 st. Höns</i>	15	-
	<i>Summa</i>	1457 00
<i>tillgångar</i>		

Afgående poster

<i>Till Lejondals Gård</i>		105	-
<i>Begravningsomkostnader</i>		200	-
<i>Till Jr Östberg</i>		6	70
<i>Bouppteckningsomkostnader</i>		10	-
<i>Boets behållning</i>	<i>Summa kronor</i>	1145	90

Att allting är redeligt uppgifet och att intet med vet och vilja dolts eller utelämnats betygar under edlig förpliktelse :

C.J. Rosén

Efter uppgift och förevisning antecknat och värderat betygar :

A.M. Hedberg Johan Östberg

På de omyndigas vägnar närvarande betygar:

J. H. Abrahamson

Hemmanägare